

רזא דמלכות, מ"י זא"ת עולות מן המדבר על ראש המברר ומתעלות עד שירותא דדרגין — "לבושיה כתלג חיור ושער רישיה כעמר נקי", והוא באלף הששי, ואחר כך יום הדין, אולי באלף השביעי, בראש השנה של שנה ראשונה, כי הוא סוד הבינה דמינה דינין מיתערין. אבל החסד הפשוט של ע"י ממתק את הכל, וקורא שבת מנוחה לכל העולם לתת את ישועתו עד קצה הארץ. והראיה שהדין הגדול — באלף השביעי, כי כן יום הדין מידי שנה בשנה הוא בחדש השביעי, כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב, באחרית הימים. גם היום השביעי הוא יום המשפט אל החולה, שנקרא מפני זה קריטיק"ו מן הרופאים. ותכף ליום הדין הגדול בא חדוש העולם, ישמחו השמים ותגל הארץ וישמח ה' במעשיו.

טעם ההבדל בין ספרדים אשכנזים ואיטאליאנים

בענין הפיוטים והפזמונים

ענין הפירוד שיש בקהלות הקדושות של ספרדים אשכנזים ואיטאליאנ"י, אולי סודו כנגד הג' קוים ימין ושמאל ומכריע. והספרדים שהם סוד הימין, כל הפיוטים והפזמונים שלהם ניגונים הם פשוט, ואינם מרבים ומתארכים כל כך בשיר וזמרה כמו האשכנזים כי הם סוד קו השמאל שהשיר תלוי בו כנודע בסוד הלויים המשוררים לפי שהם מן השמאל. והלועזים שהם סוד קו המכריע לפיכך כל עניניהם הם מעורבים מזה ומזה, הלא תראה שגם בתפלותיהם וגם בניגוניהם לוקחים קצת מן הספרדים וקצת מן האשכנזים. ודוק מזה שהש"י אפילו בעת הסתרת פנים לא זו מסדר את עמו ונחלתו בסדר נכון וישר כפי הוראת החכמה העליונה. ועוד תלמד מזה שלא להלעיג על שום מנהג בכלל ובפרט של הקהלות הקדושות, כי הכל מסודר בטוב טעם ודעת מן המסדר העליון "כי אל דעות ה' ולו נתכנו עלילות".

בענין ר"ה שנקבע בתשרי

כמה נאמנו דברי רז"ל שקבעו ר"ה בחדש תשרי, וכמה האמת מאירה מכל צדדיה. ראה אחי גם ראה כי לא היה זמן ראוי לקבעו ר"ה כמו זה, בכל השנה כלה, והראיה, שהוא עת האסיף תבואת השנה, וכבר נתבשלו כל מיני פירות, נתישנה השנה, ומתחדשת בזריעה החדשה. וכבר ידעת מספרי האר"י שיום שמיני חג העצרת הוא עת הזווג הנוקבא העליונה

הקדושה עם דודה, אם כן איפה ראה כמה הדברים מכוונים ועולים בקנה אחד, שהרי גם ביום ההוא אנו שואלים המטר, והוא סוד הזווג. גם בעת ההיא נשלמת מלאכת הזריעה, והנוקבא התחתונה שהיא הארץ הלזו השפלה נתעברה מחדש, ומוציאה את פרי בטנה בניסן שהוא ר"ה לתבואה. והוא סוד יציאת מצרים גם כן, שהוא סוד יציאת הולד מבין המצרים ממעי אמו ויציאתו לאויר העולם. ומתשרי ועד ניסן הם החדשים דכורין, וכנגדם מניסן ועד תשרי הם החדשים נוקבין, על פי קבלת האר"י. וכן גם כן אנו רואים האמת בעינינו, ממה שהארץ הזאת התחתונה שהיא בערך הנקבה לגבי שמים המשפיעים אליה והם כבעלה, הנה היא מתשרי ועד ניסן מקבלת ואינה משפעת, כי אז לשלג יאמר הוי ארץ וגשם מטר וגשם מטרות עזו. אבל אחר כך מניסן ועד תשרי כאילו הגיעו ימי ממשלתה, הנה היא מוציאה פירותיה ומגדילתם עד שיהיו ראויים לאכילה, ואז: תכלה שנה וכללותיה. ומעתה מתעברת מביאה חדשה, ואז: תחל שנה וברכותיה כבראשונה.

ספר"ח 1234567

בענין ג' ספרים הנפתחים בר"ה

ענין מה שאמרו רז"ל: שג' ספרים נפתחים בר"ה אחד של צדיקים גמורים ואחד של רשעים גמורים ואחד של בינוניים, צדיקים גמורים נכתבים לאלתר לחיים, רשעים גמורים נכתבים לאלתר למיתה, והבינוניים תלויים ועומדים עד יוה"כ. והנה יש לדקדק על זה, אם כוונתם ז"ל הוא לחיי הנפש או לחיי הגוף. שאם הוא לחיי הגוף, הלא אנו רואים בעינינו כמה רשעים גמורים שעתקו גם גברו חיל כי אין חרצובות למותם ובריא אולם, ואדרבא כמה צדיקים גמורים או לפחות בנוניים הרבה שמתים מדי שנה בשנה. ואם הוא לחיי הנפש בלבד — חיי הגוף מתי נגזרים, כי זכר כל היצור בא לפניו ית' ביום זה בלי ספק. והתשובה על זה לענ"ד, כי שניהם חיי הגוף וחיי הנפש נגזרים ביום זה, כמו שכתב הרב הקדוש בספר הכוונות ובחילוק רז"ל, ואין להשיב על דבריהם שהם דברי אלקים חיים, ולענין מה שאמרנו שהרי כמה רשעים חיים וקיימים וכמה צדיקים נפטרים מן העולם — הרשעים שחיים וקיימים יהיה הטעם שכבר נכתבו לחיי העוה"ז שהם חיי הגוף, והוא סוד הכתיבה בחצוניות הספר שהוא היסוד, ונמחקים מחיי הגשמה שהוא סוד פנימיותו. ונהפוך הוא לבינוניים שנכתבים לחיים בסוד הפנימיות שהוא סוד חיי העוה"ב, ובחצוניות נכתבים למיתה שהוא סוד העוה"ז, לטובתם. והרשעים

שנכתבו לחיי העוה"ז הוא בסוד מ"ש "ומשלם לשונאיו על פניו להאבידו". או אפשר, שסוד הכתיבה לחיי הנפש, היא הכתיבה בזווג העליון של או"א שהוא סוד העוה"ב, והכתיבה לחיי הגוף, היא בסוד הזווג התחתון של זו"ן שהוא סוד העוה"ז. ואפשר שיהיו שניהם כאחד טובים, כי הזווג התחתון הוא חיצון לערך העליון שהוא הפנימי, בסוד בתי בראי ובתי גוראי.

אוצר החכמה

ושניהם נרמזו בפסוק אחד "חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי", "חיים וחסד עשית עמדי" הוא סוד חיי העוה"ז, והוא חיות הגוף שהוא סוד העשיה, זה אמרו "עשית עמדי". "ופקדתך שמרה רוחי" סוד חיי העוה"ב, כי תלוי בענין הפקידה שסודו זיווג או"א, כי חצוניות יסוד אבא הוא אחוריים של שם ע"ב שעולה פק"ד, הנכנס בפנימיות יסוד אי, ועל ידו נשלם הזווג העליון דלא מתפרש לעלמין, ז"ס לשון ה"שמירה" שמשמע תמיד בלי הפסק, כדי שלא יחטא ואשם הרוח שהוא סוד הפנימיות, ויזכה לחיי העוה"ב. והוא סוד גם כן מ"ש "ותפקדנו לבקרים" שהוא סוד הזווג הנזכר של או"א, ולכן "לרגעים תבחננו" כבחון את הזהב כדי שיזכה לסוד הזיווג העליון ולא יתפרש הימנו.

וחזקיהו המלך שנגזרה עליו מיתה בתרין עלמין — "כי מת אתה ולא תחיה", כשבטלה גזרתו בכח דמעות עיניו, ונכתב לחיים בב' עלמין הודה לו ית' בלשון הזה: "חי חי הוא יודך" שמשמע חיותו בתרין עלמין. ומ"ש "כמוני היום" שנראה דבר אחר חוץ ממנו שיהיה כמוהו, סודו כי המלך מברית מן הקצה אל הקצה ויש לו חלק בתרין זיווגים, בסוד מפתחא דכליל שית, ואם כן [בחיותו] יודו אל המאציל "חי חי" שהם סוד הב' היסודות העליון והתחתון, כי בשלומו יהיה להם שלום. ומלת "הוא" סוד הע"ק, כי הב' הזיווגים הנזכר נעשים לו מ"ן להמשיך לו מן הא"ס ית' חיים עד העולם. ומ"ש בסיפיה דקרא "אב לבנים יודיע אל אמתך" יובן סודו במה שתדע, כי אע"פ שאמרנו למעלה כי המלך הוא המברית מן הקצה אל הקצה וכל כך גדלה מעלתו, זה הוא דווקא כשהמלך הוא טוב ומקיים את התורה שנקרא אמת, ואם לאו נטרד אל הקליפות ח"ו אל מקום המכוון לעמת הקדושה ממש, שהוא סוד מלך זקן וכסיל. ומי לנו גדול מחזקיהו המלך בין חופשי התורה שהוא החזיר את העטרה ליושנה בעסק התורה, ושרשה כידוע הוא יסוד אבא, לפיכך אמר "אב לבנים יודיע אל אמתך" והבן כי די בזה למשכילים.